

Rom 8, 3

3: For det som var umulig for loven fordi den var maktesløs på grunn av kjødet, det gjorde Gud ved å sende sin egen Sønn i syndig kjøds lignelse, og for syndens skyld: Han fordømte synden i kjødet.

Når det gjelder innholdet, og den veldige trøsten som ligger i det, har vi her det ordet vi best kan sammenlikne med det markerte Joh 3: 16, som kalles "den lille Bibel": "For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne ..." osv. Akkurat som det verset, så inneholder også vår tekst den store hovedlæren om hva Gud har gjort for å frelse menneskeheten, ved å sende sin enbårne Sønn til verden. Og i vår tekst sies det i tillegg ennå mer uttrykkelig at det var dette "som var umulig for loven"; dette som alltid tynger vår samvittighet. Det var akkurat dette Herren ville redde oss fra, da han sendte sin Sønn. Derfor passer det også svært godt på denne teksten, det Luther skriver om Joh 3: 16: "Det burde skrives med gullbokstaver, ikke bare på papir, men om mulig i hjertet. Ja, det burde være det som hver eneste kristen daglig burde lære og betrakte". Vi burde alltid bruke dette verset i vår bønn, for å styrke og oppleve hjertet til tro, til glede og tillit. For dette inneholder alt som er nødvendig for å gi en stakkars synder fullkommen trøst og fred. Måtte nå Gud med sin Ånd forklare disse herlige ordene for oss, så vi ikke bare ser dem med øynene, men også får erfare budskapets kraft i hjertene!

Når teksten begynner med ordet "For", skjønner vi at nå skal vi få nærmere forklaring på det som er sagt like foran. Som vi sa under v. 2, får vi her et nytt bevis på vår oppfatning av det verset (v. 2); altså at med "syndens og dødens lov" menes den moralske loven. Og med "livets Ånds lov" menes evangeliet. For her ser vi nå at meningen med v. 2 ikke forklares gjennom noe Åndens verk i oss, men med Kristi forsoningsverk for oss. Ja, her forklares hvorfor de "som er i Kristus Jesus" er fri fra loven; denne "syndens og dødens lov" (v. 2), og dermed fri fra all "fordømmelse" (v. 1). Her ser vi at det har sin grunn i en lovmessig godtgjørelse/oppfyllelse. Det grunner seg på at loven; Guds rettferdighet, er fullkommen tilfredsstilt når det gjelder alle dens krav. Hos oss kunne ikke loven hverken finne eller virke det den krevde. Derfor hvilte fordømmelsens dom over alle mennesker. Men i sin store barmhjertighet visste Gud selv hva han ville gjøre, og sendte hjelp i vår nød. Han sendte sin Sønn, og lot straffen for synden ramme ham. Derfor kan syndens straff; "fordømmelsen", nå ikke lenger ramme dem som er i Kristus Jesus. Og Paulus fullfører setningen slik:

For det som var umulig for loven fordi den var maktesløs på grunn av kjødet ... Hva er så dette; "det som var umulig for loven"? Det må helt klart være dette som Paulus etterpå sier at Gud utrettet gjennom sin Sønn: "at lovens rettferdige krav skulle bli oppfylt i oss" (v. 4). Det som sies i verset vårt; at Gud fullbyrdet dette; "fordømte synden", på sin Sønn, det var den eneste måten dette kunne løses på. Men det det tales konkret om i vår tekst, er selve situasjonen; vår tilstand: det som var umulig for loven, og som Gud utrettet gjennom sin Sønn. Og det var at loven ikke kunne virke i menneskene den rettferdighet loven selv krever. Grunnen var, sier Paulus, at "den var maktesløs på grunn av kjødet". Denne tilføyelsen viser også hva som var umulig for loven: ... Det er alt det den krever av oss for at vi kan bli rettferdige, men som den ikke maktet å virke i oss, på grunn av kjødet.

Først og fremst kan den ikke gjøre oss syndfrie og hellige, som vi må være for å kunne stå rettfærdige overfor Gud. For det andre kan den ikke ta bort fordømmelsen for de syndene som allerede er gjort, eller oppheve syndens fordømmende makt. Det er alt dette som var umulig for loven, men som Gud gjorde da han sendte sin Sønn i syndig kjøds liknelse. Dette ser vi også av flere andre steder i Skriften. I Apg 13: 39 stiller Paulus Kristus selv opp mot lovens avmakt, og sier: "Ved ham blir alle som tror, rettfærdiggjort fra alt som dere ikke kunne bli rettfærdiggjort fra ved Mose lov". Og i Gal 2: 21 sier han: "om rettfærdighet kommer ved loven, så døde altså Kristus forgjeves". I disse og flere liknende ord, opphøyes Kristi død og troen på Kristus, og settes opp mot lovens avmakt. Dermed ser vi også gjennom disse ordene at det som var umulig for loven, og som den altså ikke maktet å skape, det er vår rettfærdighet.

Men så er det da også denne alle mennesker søker å oppnå gjennom loven, og som gjør at det ligger så tungt på Paulus; igjen og igjen å minne om hvor lite dette nytter. Og grunnen til at vi alltid søker vår rettfærdighet gjennom loven, det kommer jo helt naturlig av at hele lovens oppgave er å lære og å kreve rettfærdighet, og straffe synden. Når så loven vender seg til menneskene med alle sine krav, som om de selv skulle kunne oppfylle disse, da er det ikke underlig at alle mennesker tror de kan bli rettfærdige gjennom loven.

Å sette sin lit til loven, er egentlig det samme som å sette sin lit til seg selv.

Denne trøsten sitter så dypt i alle menneskers natur, at selv de som både titt og bittert får oppleve at loven bare vekker opp synden, de kommer likevel alltid bare tilbake til det samme strevet; gjennom lovgjæringer vil de bli gode og rettfærdige. Men dette vil jo aldri lykkes, - vel og merke der hvor sjelen er våken nok til å se hva det er loven krever. Og følgen av det blir bestandig at en blir nedslått, bekymret og fordømt i samvittigheten. Dette, som alle Guds barn har erfart, er vel god nok forklaring på "det som var umulig for loven".

Fordi den var maktesløs på grunn av kjødet. Med disse ordene sier apostelen at denne lovens avmakt ikke skyldes noen mangel ved selve loven, men har sin grunn i vårt "kjød", vår fordervede natur. I seg selv er ikke loven svak. Budene er jo hellige og strenge, og dens dommer er forferdelige. Loven er Guds åpenbarte vilje. Og hele skaperverket; himmellegemene og skarene av engler, styres av Guds vilje. Bare menneskene er så fordervet, så ødelagt, at vi ikke lenger kan styres av Guds vilje og bud. Det står alt sammen maktesløst overfor "kjødet". Når det sies her at loven "var maktesløs på grunn av kjødet", og Kristus selv sier at "kjødet er skrøpelig", så stemmer det godt. For nettopp fordi kjødet er skrøpelig, dvs. svakt, syndig og utilregnelig, står også loven maktesløs overfor den.

Dette eksemplet belyser det forholdet vi taler om: Selv den beste lege og det sterkeste legemiddel, kan ikke makte å gi helse og krefter til et legeme hvor sykdommen er kommet så langt at det ikke finnes noen livskrefter igjen. Legemidlene kan ikke utrette noe der. Lege og legemidler er maktesløse overfor den sykes avkreftede legeme. Et annet eksempel: Jeg ønsker meg et nytt og vakkert møbel. Jeg går til en møbelsnekker som er dyktig og har skarpt verktøy. Men jeg kommer til ham og ber ham lage møbelet av materialer som er begynt å morkne, og er mårspist i alle retninger. Da vil møbelsnekkeren med alt sitt gode verktøy og all sin praksis, stå maktesløs overfor de materialene jeg har gitt ham. Hans dugelighet blir for svak overfor emnets udugelighet. Slik er det også med loven. Loven er vel hellig og god. Men denne hellige loven har ikke kraft til å forme menneskene; dette råtne emne, etter Guds vilje. Hele vår natur er løsaktig, uetterrettelig, og vi vet ikke vårt eget beste. Materialene er gjennom-mårspiste og faller sammen mellom hendene -!

Et menneske kan forskrekkes, kan gråte, kjempe, svette og be, for å holde loven. Men når det virkelig gjelder, så bryter han loven så grovt, som om han aldri skulle hørt hva lovens dom og straff er. Ja, han kan fortvile - men fremdeles synder han. Her er ingen fast holdning. Vi ser det hos mang en lovtrell. Han kan nesten fortvile overfor lovens dom, - og like etterpå bryter han lettsindig loven. Igjen og igjen gjentar dette seg; først angre og fortvile - deretter nye fall i synd. Ja, når loven ikke en gang makter å holde lettsindigheten borte, og isteden virke en varig anger over synden, slik vi ser disse eksemplene på, - da må en vel innse at selve materialet er udugelig, er gjennom-morknet, pillråttent, og faller sammen i Mesterens hender.

Det som loven krever, finnes altså ikke hos menneskene. Og det er temmelig umulig å kunne utrette noe, når en ikke har krefter. Umulig å gi noe en ikke eier. Vi har talt om en som er dødssyk, så han ikke lenger eier noen livskraft. Tenk om en ville kreve av en slik at han skulle sette i gang å utføre den jobben han er ansatt i, at han skulle arbeide og ta seg av familien, osv. Da kunne en jo bruke alle de argumentene en ville. En kunne jo holde fram for ham hvor nødvendig det ville være at nettopp han i dag var på jobben og gjorde sin plikt. Men alle forsøk på å overtale, om en så truet og bad, ville jo ikke nytte, - rett og slett fordi han ikke hadde krefter til det. Slik er det også med lovens bud og straffedommer overfor menneskene; budene og dommene er vel hellige og sterke, men vi ligger der i vår avmakt, som den dødssyke. Om de så truer med å drepe oss, så er vi ikke i stand til å oppfylle loven.

Noen utvortes gjerninger kan nok fornuften og loven make å virke gjennom oss. Men å oppfylle Guds bud, som krever hjertets fullkomne kjærlighet og renhet, det makter vi ikke - etter at vi mistet Guds bilde, og dermed også den frie viljen. Nå har vi alle bare denne bekjennelsen: "Jeg er kjødelig, solgt under synden", "Det gode jeg vil, gjør jeg ikke. Men det onde jeg ikke vil, det gjør jeg". Alt dette er vel nok til å forklare apostelens ord om at "loven var maktesløs på grunn av kjødet".

Følgen av dette er at hele vårt liv så langt fra er rettferdig overfor loven, men tvert imot fullt av synder og overtredelser. Men lovens bud og dommer kan ikke endres en eneste bokstav eller tøddel. Da var det, under slike forhold, umulig at noe menneske kunne frelses, stå rettferdige for Gud og eie evig liv, - hvis ikke Herren Gud selv stod for forsoningen. Og den måtte skje ved en handling av fri og guddommelig nåde, og i pakt med hans guddommelige rettferdighets-krav og sannhet. Det var umulig at barmhjertigheten kunne strekke seg til frelse for syndere på noen annen måte enn den som er åpenbart i Guds evangelium. Hvordan skulle Guds rettferdighets-krav kunne tilfredsstilles gjennom noe som helst mindre enn gjennom en forsoning som hadde en altomfattende og uendelig verdi? Og hvordan skulle en slik forsoning kunne gjennomføres, uten av en person som samtidig var både Gud og menneske - den uendelige Gud i menneskets natur? Dette var det redskap Gud i sin evige kjærlighet utvalgte.

ved å sende sin egen Sønn. Se nå først her hvor stor og hvor dyp den guddommelige kjærligheten er! Johannes sier: "Ved dette ble Guds kjærlighet åpenbart blant oss, at Gud har sendt sin enbårne Sønn inn i verden, for at vi skal leve ved ham". Og videre: "I dette er kjærligheten, ikke at vi har elsket Gud, men at han har elsket oss og har sendt sin Sønn til soning for våre synder" (1Joh 4: 9, 10). Dette at Sønnen kom til verden bare var et resultat av Guds kjærlighet, og var Guds høyeste kjærlighetsbevis, det ser vi også Herren selv uttale: "For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne ...". Og hvilken annen grunn enn Guds egen kjærlighet skulle det kunne tenkes, som hadde beveget ham? En gammel lærer sier: "Jeg har lenge anstrengt meg og forsøkt, gjennom alt det vi vet om Gud og om

menneskene, å trenge inn til den innerste drivkraften i dette at Gud elsket verden så høyt at han gav sin enbårne Sønn for den. Men til slutt kom jeg bare til dette resultatet: Gud elsket! Derfor elsket han!"

Akkurat som en mor ikke kan oppgi noen annen grunn for at hun dag og natt steller og bærer sitt syke barn, enn at det er en lov i hjertet hennes; morskjærligheten, som tvinger henne til det. Slik finner vi heller aldri noen annen grunn til at Gud gav sin enbårne Sønn. Slik var hans hjerte overfor menneskene. Og menneskene var tross alt hans barn, om enn falt og vanstelt. Men han kjente dem igjen i det barnet han i begynnelsen skapte i sitt bilde, og som arving til hele sin eiendom. Gud elsker sitt falne barn. Det er det som driver ham.

Gud "sendte" sin egen Sønn. Dette ordet forteller oss også at Sønnen var til, før han ble sendt til verden. Kristus var Guds Sønn rent bokstavelig. Det måtte han også være, hvis det at han kom til jord skulle åpenbare Guds uendelige kjærlighet til menneskene. Gud har gjennom tidene sendt mange profeter og engler til menneskene. Men Kristus har aldri brukt dette som noe bevis på Guds store kjærlighet. Bare om Sønnen, da han kom til jorden, sier han: "Så har Gud elsket verden". Og når Paulus her ikke bare kaller Kristus for Guds Sønn, men "sin egen Sønn", så skiller han med dette Kristus fra alle som i spesiell mening kalles Guds sønner. Han lar oss forstå at han er den eneste, og egentlige Guds Sønn. Englene kalles Guds sønner, med bakgrunn i deres høye stilling, og at Gud selv har skapt dem. Israel (folket) kalles Guds sønn. Bakgrunnen for det er den faderlige kjærlighet og omsorg Gud omsluttet dette folket med. De gjenfødte kalles Guds sønner, på grunn av deres nye fødsel og at de er forenet med Kristus.

Men ingen andre enn Kristus er kalt "hans egen Sønn", eller, som hos Johannes: "den enbårne Sønn" (sv.: "den av Faderen enfødde") (Joh 1: 14, 18, 3: 16). Men denne "gudsfryktens hemmelighet: Gud ble åpenbart i kjødet", kolliderer så sterkt med vår fattige fornuft, at selv de som nok mener de tror Guds ord, likevel anfektes her. De fristes til å oppfatte uttrykket "Guds Sønn" i en annen mening. Tenk derfor grundig gjennom det vi nå har sagt. Husk så også på Skriftens utallige vitnesbyrd som viser, slik Heb 1 skildrer det, hvordan den enbårne Sønnen har fått navn og titler av Faderen, som ingen av englene har fått - "for til hvem av englene har han noen gang sagt: "Du er min Sønn, i dag har jeg født deg"?" (Heb 1: 5), eller: "sett deg ved min høyre hånd, til jeg gjør dine fiender til din fotskammel!" (v. 13). Vi ser han tilbes som guddom: "La alle Guds engler tilbe ham" (v. 6). For det er ingen engler som våger å motta tilbedelse (se Åp 19: 10, 22: 9). Et evig rike tilhører ham: "Til Sønnen sier han: Din trone, Gud, står i evighetenes evighet" (Heb 1: 8). Og til slutt; at han ansees å ha utført hele skaperverket (v. 10), slik også Johannes sier om "Ordet" som ble kjød: "Alt ble til ved ham, og uten ham ble ingenting til av det som ble til" (Joh 1: 3, konf. Heb 1: 2).

Ta så med at han var "før verden ble skapt". Han sier selv i Joh 17: 5: "Og nå, Far, herliggjør meg hos deg selv, med den herlighet som jeg hadde hos deg før verden ble til!" (konf. Ef. 1: 4). Dette hadde også profeten Mika talt om, når han sier at fra Betlehem skal det utgå en som hersker over Israel. "Hans utgang er fra gammel tid, fra evighets dager". La oss i stille tilbedelse prise Den Eviges underbare råd! Sannelig har han sendt sin egen Sønn til verden.

I syndig kjøds liknelse, egentlig "i syndens kjøds likhet". Sønnen ble ikke sendt i kjøds likhet, men virkelig i kjødet. Heller ikke i "syndens kjød", men i syndens kjøds likhet. Med "kjød" menes da selve menneskenaturen, som også kan være uten synd, slik som hos Adam og Eva før fallet. "Syndens kjød" derimot taler altså om vår natur, slik den er nå, etter syndefallet, "solgt under synden". Kristus hadde

en ren og syndfri menneskenatur. Han var den "som ikke kjente til synd" (2Kor 5: 21). Han var "hellig, uskyldig, ubesmittet, skilt fra syndere" (Heb 7: 26). Han var i sannhet "blitt prøvd i alle ting slik som vi, men uten synd" (Heb 4: 15). Derfor kunne han også si: "verdens fyrste kommer, og han har ingenting i meg". Han var Gud åpenbart i kjød. Derfor kunne han ikke forene seg med en natur hvor det fantes selv den minste synd. Skulle han forsone syndere, så måtte han selv være uten synd, slik det fra gammelt var skildret i påskelammet. Det skulle være "et lam uten lyte" (2Mos 12).

I 4Mos 21 ser vi Moses i ørkenen, da Gud hadde sendt giftige, dødbringende serafslanger inn blant dem, så mange døde. Som redning for de som var bitt av slangene, lager Moses etter Guds befaling en slange i kopper, som i det ytre er lik de giftige slangene, men som selv ikke har noen gift. ("Lag deg en serafslange og sett den på en stang. Så skal hver den som er bitt og ser på den, få leve", hadde Gud sagt). Slik skulle også Kristus være lik vår syndige slekt, men selv ikke syndig. Han måtte "bli gjort lik sine brødre i alle ting", "men uten synd". Han som i sitt evige vesen var Guds Sønn, som sammen med Gud har makt og ære, - han kom til jord i syndige menneskers skikkelse. Han "tok på seg en tjeners skikkelse, og kom i menneskers likhet" (Fil 2: 7), som også innebar at han for vår skyld gav seg inn under loven og dens forbannelse. Som om han hadde vært en synder, mens han jo var høyt over loven, og i tillegg hellig og uskyldig. Men når et uskyldig menneske blir dømt og henrettet som en forbryter, så er det gjort lik en forbryter - uten selv å være det. Alt dette avklarer vel meningen med dette at Gud sendte sin Sønn til jorden "i syndig kjøds liknelse".

For syndens skyld. Hele målet for at Sønnen kom til verden, var å frelsen den fra synden. Johannes sier: "Dere vet at han ble åpenbart for å ta bort syndene våre" (1Joh 3: 5), og videre: "I denne hensikt ble Guds Sønn åpenbart, at han skulle gjøre djevelens gjerninger til intet" (v. 8). Og det var både syndens skyld og syndens herredømme som skulle gjøres til intet. Men ordene "for syndens skyld" sikter mest konkret på det å sone for synden. Det viser sammenhengen, fordi her tales det bare om at han "fordømte synden i kjødet"*. Derfor var Luthers oppfatning av disse ordene, "for syndens skyld", at de talte om den synden som ble fordømt i Kristi kjød, eller Kristi syndoffer, - der hele verdens synd ble avstraffet, tatt bort og utslettet. Og se nå her: Apostelen nevner to ting som grunn for at Gud sendte sin Sønn til verden: Loven og synden; "det som var umulig for loven", og: "for syndens skyld". Dette er jo også alt det som trykker, fordømmer og engster alle våkne samvittigheter. Det er også det eneste som kunne føre fordømmelse over oss; dette at vi ikke skulle kunne oppfylle loven, at vi bryter loven, at vi synder. Det er loven og synden som fordømmer og trykker oss. Men så hører vi altså her på nytt at det var akkurat av den grunn Gud sendte hjelp, "da han sendte sin egen Sønn i syndig kjøds liknelse, for syndens skyld".

[* I tillegg er uttrykket i gr. teksten akkurat det som brukes når det gjelder forsoningen (gr. teksten i Heb 10: 6, 8, 18, 1Pet 3: 18 m. fl.).]

Han fordømte synden i kjødet. I hvis kjød var det Gud fordømte synden? Uten tvil i det kjød hans Sønn var kommet i. Apostelens dype åndelige blikk så her forsoningens hemmelighet, eller Guds tanke med den, slik: Menneskene har syndet. Og den som synder skal dø. Men dermed ville menneskene være evig fortapt. Derfor vil jeg la min egen Sønn bli menneske, komme i kjød, og dermed likhet med "syndens kjød", og i denne syndfrie menneskenatur som han kommer til verden i, sone fordømmelsen for alle menneskers synder, "den rettferdige for de urettferdige" (1Pet 3: 18, 2Kor 5: 21). Fordi synden bor og bryter ut i kjødet, i menneskenaturen, skal den også avstraffes på kjød, - men på ham som har en syndfri menneskenatur.

Her ser du sammenhengen. Gud sendte sin Sønn i syndig kjøds likhet, og fordømte synden i kjødet, slik apostelen sier det i Heb 2: 14: "Siden barna har del i kjøtt og blod, fikk han selv del i det på samme måten, for at han ved døden skulle ta makten fra ham som hadde dødens makt, det er djevelen". Men ordene "i kjødet" taler ikke bare om Kristi legeme, men om hele hans menneskenatur, som dette at "hans sjel har hatt møye" (Jes 53: 11). I dødsangst og frykt, når han kjente på Guds vrede for syndens skyld, har han også lidt fordømmelsens kvaler i sjelen. Men Skriften bruker over alt bare uttrykkene Kristi kjød, Kristi legeme, og blod, syndofferet som vi ser løftene og forbildene på gjennom de utallige levittiske ofrene.

"Han fordømte synden". Her møter vi igjen ordet "fordømmelse", som det ble talt så sterkt om i v. 1. Nå ser vi sammenhengen og forklaringen på hvorfor det "ingen fordømmelse er for dem som er i Kristus Jesus". Jo, fordi Gud fordømte synden i Kristi kjød. Fordømmelsen har allerede rammet synden. Synden er allerede avstraffet på vårt kjød i Kristus! Derfor må ordet "fordømt" her bety at Gud lot fordømmelsens dom for alle våre synder falle på sin Sønn, fordi han nå stod der som synder ("i syndig kjøds liknelse" og "for syndens skyld") innfor den guddommelige rettferdighetens domstol. Dette er jo hele Skriftens store hovedlære, at "han som ikke kjente til synd, gjorde Gud til synd for oss", "for at vi skulle bli Guds rettferdighet i ham", at "Herren lot den skyld som lå på oss alle, ramme ham", at han var det "Guds lam som bar verdens synd".

Men hvis vår synd er blitt avstraffet på den uskyldige og rene, da er dermed også dens makt til å fordømme oss som er i ham (v. 1), blitt tatt bort, - så sant Gud ikke krever oppgjør to ganger for samme skyld -! Derfor er det nå ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus. Lovet og priset være Herrens navn i all evighet! Det var på Kristi kjød at Gud "fordømte synden" -! I dette ligger en tankevekkende hemmelighet, full av trøst. Med sin forsoningsdød har ikke Kristus tatt selve synden bort fra verden. Men ved at fordømmelsen rammet ham, er synden fratatt dens fordømmende makt. Avstraffet synd er tilintetgjort synd. Synden er der nok ennå, i vårt kjød og blod. Vi opplever den nok dessverre daglig bittert nok. Men den har mistet sin fordømmende makt. Den gjelder ikke mer som fordømmelse for oss som er i Kristus Jesus, som er forenet med ham og har del i hans forsoning.

Synden kan nok ennå medføre åndelig død. Ikke gjennom sin skyld og sin syndighet, for dette er dyrt nok betalt. Men gjennom sin innvirkning på sjelen kan den føre oss bort fra Kristus. Dens fordømmende makt derimot er opphevet ved at fordømmelsens dom allerede har rammet vår garantist, vår mellommann. Loven har allerede vært der og hentet oppgjør for sin fordring. Alt syndig som finnes i oss, eller bryter ut hos oss, er det allerede rettmessig gjort opp for.

Her ser vi den veldige trøsten i Paulus' forklaring på hvorfor det "ikke er noen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus", eller hvorfor de er fri fra loven, og dermed fra all fordømmelse. Å, om vi så bare kunne riktig tro dette, så ville vi jo virkelig være fullkommen frelst, være like trygge for all fordømmelse som om det ikke fantes noen synd på jorden, som om det aldri noen gang var gitt noen lov. For akkurat så fullkomment er jo nemlig hele loven oppfylt. Og så ofte og så sterkt vitner jo hele Skriften om dette. Dette vitner de millioner av forbilledlige soningsoffer om, som Gud hadde påbudt i Det gamle testamente. Dette forsikrer Herrens egne dyrebare ord om: "mitt blod som utgytes for dere til syndenes forlatelse". Det samme vitner alle de eksemplene om, som vi har i Skriften om Guds urokkelige nåde over alle dem som opphøyer Sønnen. Kunne vi bare våkne opp og tro, ville vi jo bli så trygge og salige at "vi ikke skulle bekymre oss mer for alle lovens dommer, enn et lite barn som ligger i vuggen og leker med fingrene sine", som Pretorius sier. Ja, vi skulle være så trygge og salige som

englene, som jo står for Guds trone og skuer hans nådige åsyn. Herre, gi oss mer tro! Det må vi virkelig be alvorlig om: Gi oss mer tro! Men apostelen føyer ennå noe til, om hvor tilfredsstilt loven er blitt gjennom Kristus. Han sier: